

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 01/2003

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 16.11.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима. Ја сада морам, наравно, свима вама који сте дошли на време извинити због тога што каснимо са почетком претреса, али су ме колеге браниоци обавештавали успут да је нека саобраћајна несрећа, да ли ту на Ауто команди или ту негде, па је била гужва у саобраћају, па због тога су неке наше колеге касниле, видим да су неке ту. Колеге Калања још нема. А неће ни доћи? Добро. У сваком случају, тако је како је, изгледа прва киша и одмах проблеми.

НАСТАВЉЕНО ДАНА 16.11.2005. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,55 САТИ

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Лозналијевић-Даниловић, Томић и Тодоровић, те Наташа Кандић, као и браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Јеврић, Продановић, Вукотић, Станић, Штрбац, Јелушић и Ђурђевић, те Бељански и Бојков.

Одсутни су браниоци, адвокати Заклан, Вујин, Пилиповић и Мијатовић, као и Перковић Мирослав.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: У замену за Перковић Мирослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте?

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Адвокат Травица Бранислав из Новог Сада у замену за Перковић Мирослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Травица? А, да, ту је заменичко пуномоћје. Шта је са колегом Перковићем?

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Није био у могућности да данас присуствује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да са овим немају ништа против оптужени Вујановић и Калаба? Немају?

За браниоца адвоката Перковића у замену јавља се по заменичком пуномоћју адвокат Травица Бранислав из Новог Сада, а оптужени Вујановић и Калаба су са овим сагласни.

Надаље је одсутан бранилац адвокат Перески.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Маџарац? Сагласни сте.

Оптужени Маџарац је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца, адвоката Переског брани бранилац адвокат Бељански.

Одсутни су и браниоци, адвокати Калањ и Мамула, као и Дозет Ђорђе.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Председниче, ја ћу данас мењати колегу Дозета, а он ће доћи касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он ће доћи у току претреса?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да, да.

До тада, бранилац адвокат Јелушић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубоја? Сагласни сте?

Оптужени Љубоја је сагласан да га на данашњем главном претресу до доласка његовог браниоца, брани адвокат Јелушић.

Одсутни су и браниоци, адвокати Станојловић, као и браниоци оптуженог Мугоша Горана, Илија Радуловић и Слободан Сташевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегу Сташевића ће мењати данас, иако ми је колега Сташевић рекао јуче да ће данас он лично бити ту присутан.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Назвао ме је малопре телефоном док нисам још дошао у суд, да га мењам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Оптужени Мугоша је сагласан да га на данашњем главном претресу, уместо браниоца адвоката Сташевића, брани бранилац адвокат Продановић.

Одсутни су и браниоци, адвокати Апро и Левајац.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Ако не завршимо до 13 и 30, ја бих морао изаћи, па ће ме мењати Вукотић, од 13 и 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само обавештења ради, колеге Јелушићу и Ђурђевићу, данас нас је и телеграмом обавестила ова супруга покојног Јосифовић Милана у оном правцу, па можете Ви то погледати, само каже: «не поседујем никакву документацију и отпусну листу свог покојног супруга Јосифовић Милана, јер у то време нисам била венчана са њим, нити сам га познавала» и не поседује никакву документацију. Но, добро, о томе смо ми јуче нешто расправљали.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то јуче најавио, а сада је прилика.

ОДРЕЂУЈЕ СЕ вештачење неуропсихијатријским прегледом окр. Атанасијевић Ивана.

Вештачење ће извршити група вештака из КПД болнице у Београду у саставу др Миланка Влашић, неуропсихијатар, др Бранко Мандић, психијатар и др Драгица Суботић, психолог.

Ближе задатке вештаку у писменом отправку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, не треба посебно образлагати ово, ову нашу одлуку, имајући у виду јуче промењену одбрану оптуженог Атанасијевића, наравно да нам се намеће као неопходно да одредимо ово вештачење.

Надаље, суд је донео и

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ сагласан предлог више бранилаца да се из списка предмета овог суда издвоји записник о саслушању Перић Јовице пред радницима УБПОК од 18.04.2003. године, одбијају се и остали доказни предлози бранилаца изнети током овог поступка, о којима суд није одлучио.

ОДРЕЂУЈЕ СЕ извођење доказа читањем записника о саслушању Јовице Перића од 18.04.2003. године, читањем пресуда добијених од Републике Хрватске, а од Жупанијског суда у Осиеку и Вуковару, те пресуда Врховног суда Републике Хрватске, читањем ратних дневника гардијске бригаде и 80. моторизоване бригаде из Крагујевца, као и тактичко-оперативног дневника 80. моторизоване бригаде, читањем извештаја Астрономске опсерваторије у Београду од 09.01.1998. године, те наредби команде ОГ ЈУГ 427-1 од 19.11.1991. године, исте команде а број 464-1 од 21.11.1991. године, команде 80. моторизоване бригаде бр.32-1 од 20.11.1991. године, команде прве војне области 1614-82/81 од 18.11.1991. године и исте команде бр.457-1 од 20.11.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви тражили, предложили, ми смо то у међувремену и прибавили, као што је и колега Јеврић био предложио ово везано за Астрономску опсерваторију или, пак, колега Штрбац, везано, односно претходно колега Перковић, везано за одлуке, ове одлуке судова из Републике Хрватске. Према овом извештају Астрономске опсерваторије у Београду, ја не знам да ли сте сви имали прилике да се упознате са тим, имамо га у спису истраге. Нисам сигуран да ли је и то ископирано у склопу оних копија, пошто је колега Јеврић то предложио, знам да имамо, али само у битном. Значи, имамо извештај Астрономске опсерваторије за дане 19. и 20. и 21., то су подаци о трајању обданице и сумрака, односно о тренутку изласка и заласка сунца у месту Грабову, за место Грабово за те дане, па се онда наводи почетак свитања, излазак сунца, залазак сунца, крај грађанског сумрака и трајање обданице, сада да не читам тамо све те бројке, претпостављам да то не треба. Што се тиче пресуда из судова Републике Хрватске, као што је колега Штрбац овде на једном претресу рекао, па смо после тога тражили ту пресуду, нећемо је целу читати, мислим да нема потребе. У питању је пресуда К 1/94 од 05. просинца 1997. године, дакле, Жупанијски суд у Осиеку је огласио кривим оптуженог Вулетић Ивицу, рођеног

1969. године у Панчеву, због више кривичних дела ратни злочин против цивилног становништва, ратни злочин против рањеника и болесника и ратни злочин против ратних заробљеника и ту се у изреци те пресуде у опису кривичних дела, под тачком ц) налази и следећи опис: дана 20. студеног 1991. године, у шуми код Вуковара, заједно са Костић Бориславом, зв. Лабрадор, Пешић Јованом, Будимир Зораном, звани Буда, Сегедичев Срђаном, зв. Срле, Ребић Небојшом, зв. Ребо, Ожеговић Мирославом и Ковачевић Бранком, када су из града Вуковара у четири или пет наврата, са по четири камиона, довезене скупине од 250 до 300 цивилних особа и заробљених припадника хрватске војске (зенте) и полиције Републике Хрватске, који су одмах по довожењу устријељени, убачени у за то припремљену јаму и своје аутоматске пушке М-70 и сам у задњој групи устријелио око 50 тачно неидентификованих заробљених особа. Али, у образложењу те пресуде, кажем, да не бисмо све то читали, ја не знам колега Штрбац, Ви, претпостављам, имате целу ту пресуду, претпостављам да имате.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Немам пресуду, зато сам и тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Имамо оно претходно, оптужница и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете добити, можете добити копију, ако желите, пресуда је на неких.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Био бих захвалан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На неких двадесетпет страна, али, кажем, у образложењу те пресуде, се наводи да је тог дана, да је тог дана извршено стрелјање четири групе од по 250 до 300 заробљених заробљеника из Вуковара у једној шуми, у једној шуми на путу Вуковар у правцу Осијека, дакле, Вуковар у правцу Осијека. У том поступку су саслушани као сведоци и Чакалић Емил и мислим Којић, и мислим Којић Жарко. Дакле, извесно да се ова два кривично-правна догађаја разликују, дакле, није у питању исти кривично-правни догађај. Ово се дешава на сасвим другом локалитету у току тог дана, наводи се и време, не знам од 9 изјутра до 15 сати после подне, у некој шуми, десетак километара од Вуковара према Осијеку, значи, четири групе од по 250 до 300 заробљеника, док је локација Овчаре и Грабова на сасвим супротној страни, практично је југоисточно од Вуковара према Сотину. Овом пресудом.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ако дозволите, председниче. Тај догађај, како је описан у тој пресуди, не постоји, он се није збио. Нигде нећете наћи податак да је тада, тога дана у Вуковару толико људи побијено, и цивила, и војника, то сви који се баве овом проблематиком знају. У ранијим материјалима са главног претреса спомиње се рупа, спомиње се рупа, нигде се Овчара не спомиње. Очито да тада нико није ни знао за ово што се данас зна. У једној тачки оптужнице се говори о, не знам да ли је то у пресуду преточено, па ћете видети да су у болници, у кругу болнице у дворишту и у болници, убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су посебне тачке ове исте пресуде.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Али, то је то. Ја Вас молим да то прочитате, јер то је по мени важније, ја сам у том правцу и постављао питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Дакле, ради се о људима из болнице, према томе, ако су одвежени у том правцу према Осијеку, како су доспели на Овчару, па Вас молим да прочитате и ту тачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се заиста наводи као тачка под б) – истог тог дана, истог тог дана, дакле, 20. студеног 1991. у Вуковару, уласком у зграду Медицинског

центра Вуковар, у вуковарску болницу, заједно са Костићем, зв. Лабрадор, Пешић, затекавши у подруму болнице, точно је утврђен број рањеника и болесника, заједнички из ватреног оружја устрелили више, точно неидентифицираних рањеника и болесника, а затим у болничком кругу код зграде Прве помоћи на потицај свог заповедника из аутоматске пушке М-70 устријелио три тачно неидентифицирана тешка рањеника који су били на болнички круг изнешени из болнице. За ова кривична дела Вулетић Ивица је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година. Налази се на издржавању те казне затвора. Пресуда је, дакле, правоснажна. Била је два пута, била је два пута на оцени пред Врховним судом Републике Хрватске. Искрено да кажем, ова пресуда данас нам је била интересантна, не само због ових тврдњи, него и због доказа са којима се у том предмету полазило, да бисмо проценили, оценили да можда нешто од тога не би било овде интересантно. Али, кажем, извесно, реч је о једном другом кривично-правном догађају, потпуно други локалитет, јесте једино што је заједничко јесте исти је дан, исти је дан у питању. Да, Чакалић Емил и Којић Дарко су такође саслушани. Ту могу само да кажем да, колико ја видим, Вулетић је у поступку истраге признао сва ова кривична дела, на главном претресу је то порекао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ако ми дозволите, с обзиром да је био мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете коментарисати, наравно.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: После свега овога се намеће нормалан предлог, да се Ивица Вулетић позове и саслуша као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Размишљао сам и о томе.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Па да он објасни, где је то убио ових седамдесет људи, да ли је то та рупа о којој се суди овде или нека друга или уопште не постоји рупа, или он уопште није учествовао, као што ја знам да није. Па, ето, или сада, то је као мој предлог или ћемо ставити још када дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово за сада нека буде, нека буде коментарисање доказа које изводимо на овај начин, наравно у томе могу учествовати сви који желе, на начин како то процене за најбоље, али, кажем, можете сести, колега, ја сам заиста размишљао о томе, да евентуално Вулетића чујемо, али шта је проблем? Проблем је у томе, што је он, бар према овоме из пресуде, он је признао извршење тих кривичних дела, свих тих кривичних дела у поступку истраге, а на главном претресу је то порекао и рекао је и то доказивао са војничком књижицом, са неким другим папирима, да је он тамо био резервисања, до укупно неког 29. септембра и да после тога, никада више на подручју Вуковара, Републике Хрватске, није био све до момента хапшења 1993. године, када је, наводно, случајно залутао из Републике Мађарске у покушају да илегално пређе, да се пребаци негде до Француске или тако некако. Дакле, на главном претресу је он све то порекао, тврди да никада тамо није био, након 29. септембра и онда, имајући у виду такве тврдње одбране, при којима је он остао у току целог тог претреса, и касније у жалбеним поступцима, потпуно је депласирано било да позивамо као сведока човека који тврди да тамо није био. Јесте оглашен кривим и осуђен и није за очекивати да ће он сада овде у овом поступку објаснити да је био 20.11. тамо негде у Вуковару и да је радио нешто што је тврдио да није урадио. Кажем, из тих разлога, а тим пре, што га нико овде у овом поступку, чули смо јако, јако пуно људи, нико га ни на који начин овде није помињао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ако дозволите, реченицу-две. Ја видим проблем, управо у пресудама, тамо је пресуда правоснажна, имаћемо и овде такође пресуду, имаћемо пресуду и пред Хашким судом, јер суди се за исти догађај, то је тај исти догађај, 19.

и 20., пред Хашким судом, имаћемо претпостављам како већ ствари стоје, три потпуно различите пресуде, актери су други, не знам како ће то са неке историјске дистанце оправдати се. Истина је, дакле, релативна. Пред једним судом у Хрватској једна истина, пред судом у Србији друга, пред Хашким трећа. Због тога сам ја, можда и више инсистирао и тражио управо од свих сведока, па и те двојице који су сведочили у том предмету, многих других учесника и питао, постављао, јесу ли ти људи који се ту наводе, уопште били тамо присутни. Испало је да их нико није споменуо, на крају крајева, онда испада да Вулетић издржава казну незаслужено, али неко ће морати кад-тад то оправдати, па мислим да ће и овај суд морати се дотакнути тога у образложењу пресуде. Због тога сам ја инсистирао на свему овоме. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих замолила, ако можемо у паузи да добијемо копију пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно, ако желите, можете добити, то није проблем. Пресуда К-27 из 2000. године Жупанијског суда у Вуковару, огласио је кривим оптужене Вујановић Станка, Дарка Фота, Марка Крагуљца, Марка Црвара и Зорана Станковића, није у питању Овчара, није у питању овај догађај, уопште није у питању овај догађај о коме ми судимо. Рецимо, оптужени Станко Вујановић у вуковарској болници, издвајао поједине заробљенике и одводио их у логор у Велепромету, те наведене цивиле ту чувао да не побегну и тиме спасе живот. Кажем, дакле, због тога је осуђен на казну затвора у трајању од пет година, а касније пресудом Врховног суда Републике Хрватске, је, само моменат, та је пресуда укинута и предмет враћен на поновни поступак. Дакле, није у питању исти кривично-правни догађај уопште. Што се тиче ратних дневника, сви сте имали прилику да их видите, коментарисали смо то на њихову битну садржину у току трајања овог претреса и не налазим за неопходно да сада, па макар само и за ове критичне дане, читамо комплетан садржај тих, ова два ратна дневника, односно тактичко-оперативни дневник. Ако мислите да је то у реду, да наставимо или можда имамо неких других предлога? Кажем, коментарисали смо са сведоцима у ходу, са више сведока у том неком смислу, тако да заиста не мислим да ишта више можемо из њих чути и сазнати, везано за овај догађај. Ако у том смислу нема примедби, молим, да?

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да због јавности да је врло важно да се прочитају они делови који се односе на 18., 19., 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо читали, то смо и прекјуче са господином Војновићем читали, баш, ако сте слушали, ја сам баш читао, те битне тачке, у 16 и 10 то и то, 22 и 35 то и то.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ако могу нешто да кажем, господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ми смо добили те наредбе, колико ја знам, ја сам добио, а претпостављам и колеге те наредбе смо добили, копију тих наредби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па, их тих разлога мислим да би било сувишно да се читају сада поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, договорићемо се, договорићемо се и о томе. Записник о саслушању осумњиченог Периф Јовице. Изнели су, пре свега колега Јеврић и остали браниоци, изнели су бројне аргументе, још почев од 09. марта прошле године, изнели су, кажем, бројне аргументе због којих овај записник, због којих овај

записник не би требало читати. Ми смо, не само ових дана, него, наравно и раније, заиста детаљно као веће и расправљали о овоме. Имали смо у виду и, већ можемо сада рећи и, сачекајте господине Вујовићу, сада већ потпуно несумњиву судску праксу у овом смислу, везано за овакве записнике који су, искрено говорећи, заиста типског облика, направљени су одмах након што је ступио на снагу овај нови Законик о кривичном поступку, по којем ми сада радимо. Врховни суд Србије је у више својих одлука потпуно несумњиво изразио став да је формулација у овом записнику и у овим записницима, да кажем, који су практично исти у свим нашим СУП-овима. ОУП-има и тако даље, дакле исти су у целој полицији нашој, Врховни суд је изразио несумњиво становиште да то што у овом записнику или у овим записницима није констатовано посебно, да тако кажем, ни бројем ни словима, оно упозорење из чл.13. став 3 ЗКП-а, односно да све што осумњичени каже може се у даљем току поступка користити против њега, односно што посебно и појединачно нису наведена и набројана у записнику сва она права која обично наше истражне судије уредно наводе, још увек не значи, него је то формулисано формулацијом: оптужени је поучен о својим правима у кривичном поступку, пре свега, о праву на браниоца, да је дужан да изнесе своју одбрану, да одговара на постављена питања, дакле, по становишту Врховног суда, је ово сасвим довољна формулација суштине, да је оптужени поучен о свим својим правима у поступку, па тиме и о праву да све што изјави у даљем току поступка може се користити против њега и тако даље. Дакле, са тог становишта примедба, приговор, разлог, аргумент, да се овај записник не чита, извесно не стоји. Са једног другог становишта, типа да осумњиченом нису том приликом предочени основи сумње који стоје против њега, да није упознат са доказима којима се тада у том тренутку располаже против њега, кажем, ни ти разлози, ни ти аргументи за нечитање овог записника, не стоје. Извесно је да је господин Перић том приликом позиван у полицију, као и пуно, пуно других грађана, ради давања одређених обавештења, да обавести полицију о неким својим сазнањима. Пуно људи је том приликом, и ми смо имали, ми смо били у прилици да видимо те такве белешке о тим обављеним разговорима са грађанима. Оне не чине садржај, оне су издвојене из овог списка, али, кажем, у питању је потпуно нормалан и регуларан полицијски посао. Када је оптужени Перић, извесно бар, по мишљењу овог већа, када је оптужени Перић сам говорио о својим активностима, тада је саслушаван у својству осумњиченог, имао је браниоца том приликом. Колико је он са њим контактирао, он каже да је ту била нека жена која је била присутна, али ништа није говорила, па он није ни знао да му је она бранилац. Ту је био и заменик Тужиоца, ту су били људи из полиције, који су сачињавали тај записник, ти аргументи господина Перића да он није знао уопште да у тој просторији у којој се врши његово саслушање, није имао браниоца, по нама никако не могу да се прихвате. Тим пре, што господин Перић у објашњењима која смо ми од њега узимали, управо да бисмо на одговарајући начин одлучили о овом записнику, каже да практично он ништа полицији није говорио, него је тај комплетан записник резултат њиховог, они су то диктирали, они су у тај записник уносили, а он само климао главом или чему слично. Међутим, дакле, да он суштински каже, ево можете погледати, она објашњења од 09. марта прошле године, он суштински каже да он полицији ништа од овога што је записнички констатовано, није рекао, ништа ја тамо нисам говорио, него сада полиција све то је исконструисала, смислила, осмислила комплетну причу и тако записнички констатовала, па он тај записник само потписао. Кажемо те тврдње не стоје, господине Перићу, зато што полиција све и да је знала за

неку целину дешавања тамо на Овчари, на начин како је то формулисано овим записником, свакако није могла знати ко је Сандра Марушић, девојачки Марушић, да је њен супруг инспектор полиције, предратне полиције у Вуковару и да је она Ваша школска другарица. Те чињенице сигурно и свакако полиција, ни из којих извора сазнања није могла имати без да јој Ви то нисте рекли. Када сте Ви говорили тако о тим околностима, не сумњамо да сте говорили о овим околностима, овим осталим, кажем, из ових разлога, ми смо нашли да овај записник не треба издвајати из судског списка, него да га треба у доказном поступку прочитати. Шта садржи тај записник? Дакле, да поред оних уводних општих напомена, типа генералија и тако даље, ових поука, Перић је исказао овако: сећам се да сам дана 16.09.1991. отишао у Београд и тамо сам остао до 15. или 16.11.1991. године, када сам се вратио у Вуковар. С обзиром да у овом периоду нисам био у Вуковару, нисам учествовао у ратним дејствима, нити сам имао униформу и наоружање, зато ми је, познато ми је да је са почетком оружаних сукоба у Вуковару формирана територијална одбрана Вуковара, чији је командант у почетку био Душан Јакшић. Када сам се ја вратио у Вуковар, Душан Јакшић је био смењен и на његово место је постављен Мирољуб Вујовић, док је његов заменик био Станко Вујановић. По повратку у Вуковар, ја сам боравио у кући свог кума Поштић Перице, где сам и спавао. Сећам се да је тада издато неко наређење да сви који до тада нису учествовали у ратним борбама, треба да се јаве на Велепромет да би тамо задужили униформу. Не могу да се сетим тачног датума када је то било, али мислим да сам дан или два након ослобођења Вуковара, отишао у Велепромет, где сам видео Жику добровољца чијег презимена не могу да се сетим и он ме је позвао да одемо да видимо заробљенике. Ја сам кренуо са њим, јер сам хтео да видим да ли се међу заробљеницима налази и мој комшија и пријатељ Златко Шутковић. Сећам се да је Жика тада возио аутомобил марке «Фића» и да су са њим тада била још двојица, мени непознатих добровољаца. Ми смо се упутили у правцу Негославаца, али ја тада нисам знао тачно где смо кренули. Након вожње од десет до петнаест минута стигли смо на Овчару. Знао да је Овчара пре рата била пољопривредно добро, на коме се налазила фарма. Не могу са сигурношћу да тврдим, али мислим да смо на Овчару стигли око 5-6 сати поподне, с обзиром да је већ падао мрак. Када смо стигли тамо испред једног хангара видео сам велики број припадника ТО, као и добровољце. Међу њима видео сам Мирољуба Вујовића и његовог телохранитеља кога су звали Ђаво, Станка Вујановића, лице под надимком Шљука или Штука, а за које знам да није из Вуковара, Мирослава Ђанковића, кога су звали Ђани, Каменог, за кога знам да се презива Ланчужанин и друга лица. Мислим да је испред хангара и у хангару било и неколико војника, али не знам да ли су били резервисти или су припадали активној војсци. Такође, видео сам да се унутар хангара налази већи број људи, за које се причало да су доведени из вуковарске болнице. Они су били различито одевени, неки у цивилу, неки у униформама, а међу њима је било и лица која су на себи имала завоје. По мојој процени, у хангару је тада било око двеста мушкараца, углавном средњих година. Сећам се да је хангар био од лима, величине 40 x 15 метара и да је имао врата која су била ширине око три метра. Ја сам међу људима у хангару препознао следећа лица: Златка Блажевића – Крижана, Златка Блажевића, Крижана, коме не знам име, али сам видео да је био претучен, Зељка, за кога знам да је пре рата радио на Велепромету, Дамјана, званог Велики Бојлер, Анту Бодрожича, који ми је био комшија, док осталих људи не могу да се сетим. За време док сам био у хангару, видео сам да је лице са надимком Шљука или Штука извео једног заробљеника и

одвео га до хангара. Након неколико тренутака чуо се пуцањ, а затим сам видео Штуку који се вратио сам. Сећам се да сам испред хангара видео још једну женску особу која се нешто расправљала са Мирољубом Вујовићем, али не знам да ли је била заробљена и у ком својству је била ту. Сећам се да је у хангару био постављен један сто за којим је седео човек са брковима, у униформи ЈНА и чином капетана и он је пописивао заробљенике. Такође, сећам се да сам испред хангара видео паркиран трактор са приколицом, димензија 2,5 x 4 метра која је била покривена цирадом. Сећам се да је у једном тренутку након пола сата до сат времена, дошао један официр у униформи ЈНА који је тражио да сви територијалци напусте хангар, након чега су из хангара изашли сви, осим заробљених лица. На улазу у хангар стајала су двојица војника која нису дозвољавала улазак унутра. Видео сам да је официр који је претходно наредио да сви територијалци напусте хангар, разговарају испред хангара са Мирољубом Вујовићем и Станком Вујановићем, али не знам о чему. Изволите, колега Дозет? Не могу да се сетим колико су времена овај официр и његови војници стајали на Овчари, али знам да су они након неког времена отишли одатле. По одласку ових војника, трактор са приколицом је довежен близу улаза у хангар, након тога видео сам да заробљеници излазе из хангара и улазе у приколицу. На приколици су биле мале мердевине, тако да су заробљеници могли лако да се попну. Не могу да кажем ко је изводио заробљенике из хангара и уводио их у приколицу. Када је око 30-40 заробљеника ушло у приколицу, спуштена је цирада и завезана конопцем. Мени је Мирољуб Вујовић или Станко Вујановић, не могу да се сетим тачно ко од њих двојице, рекао да уђем у комби беле боје, који је возио Миле Бакић и да кренемо за трактором и пазимо да неко од заробљеника не побегне. У комбију је био Ђуро Балабан и још пет-шест људи које нисам познавао, а од неког од њих сам добио аутоматску пушку са два оквира. Ми смо ишли за трактором који је кренуо путем према рибњаку и након пет до десет минута скренули смо лево са тог асфалтног на земљани пут. У том тренутку комби се заглавио у блато и ми смо изашли и кренули пешице за трактором који нам је полако одмицао, али смо видели његову силуету у мраку и ишли за њим. Сећам се да сам у току пешачења чуо пуцњаву из правца у коме је отишао трактор. Ја нисам знао шта се тачно тамо дешава, али сам претпоставио да се заробљеници стрељају. Када смо стигли до шумице поред које смо до тада ишли тим земљаним путем, видео сам трактор са приколицом којим су их хангара довежени заробљеници. Трактор је био паркиран десетак метара од велике рупе која је била димензија око 10 x 4 до 5 метара. Поред рупе је било доста ископане земље са задње стране. Када сам пришао рупи, видео сам да је у њој била већ гомила лешева. Такође, видео сам да се поред трактора налази и 10-15 људи, од којих сам препознао Мирка Војновића, званог Тапало, Ика, чијег презимена не могу да се сетим, али знам да је његов рођени брат био у зенги и да су га звали Фаца, Милана Војновића, званог Мића Медоња. Видео сам да су заробљеници излазили са приколице у групи од 7-8 људи, док су остали и даље били у приколици. Заробљеници који су излазили из приколице, постројили су се испред рупе и неки људи које нисам познавао почели су да пуцају. Погођени заробљеници су падали у рупу, након чега је један човек, млађи, висине око 175 цм у маскирној униформи кога нисам познавао, прилазио и пуцао у тела оних за које је мислио да су преживели. Мислим да је ово била друга група заробљеника која је доведена трактором, обзиром да сам рекао да сам чуо пуцњаву када смо прилазили овој рупу. Након тога, испред рупе се постројила још једна група заробљеника. Мени је тада пришао онај човек који је након стрељања пуцао у лешеве и рекао ми да морам и ја

да станем у групу која ће стрељати заробљенике и да то морају сви да ураде. Пошто сам се уплашио за свој живот, кренуо сам на место одакле је претходно пуцано у заробљенике. Били смо постројени око петнаест метара од заробљеника, којих их је било исто као и нас, седам или осам у групи. Колико се сећам, био сам други или трећи у реду код приколице, а мислим да је поред мене стајао Војновић Мирко, звани Тапало и остали људи који су заједно са мном раније били у комбију. Када је онај човек који је након стрељања прилазио и пуцао у лешеве наредио да пуцам у заробљенике, ја сам као и остали подигао пушку, прислонио уз раме и испалио један хитац у правцу заробљеника који су стајали поред рупе. Не сећам се да ли су ови заробљеници стајали лицем или леђима окренути према нама. Након пуцњаве, постројени заробљеници пали су у рупу, а затим је поново пришао већ поменути човек и са ивице рупе пуцао у правцу лешева. Након тога, истина, рекао ми је да поручимо људима у хангару да им понестaje муниције. Видео сам да је у стрељању заробљеника учествовао Ико, а мислим да је пуцао и Војновић Мића, звани Мићо Медоња, а познато ми је да се они као и Тапало нису вратили са нама до хангара. Ми смо се након стрељања склонили са стране и кренули ка комбију. Не могу да се сетим да ли је Миле Бакић, возач комбија био са нама где се вршило стрељање или је остао код возила, нити да ли смо гурали комби из блата, али знам да смо се истим возилом вратили назад до хангара. Када смо стигли до хангара, пренели смо поруку Мирољубу Вујовићу и Станку Вујановићу да је понестало муниције, а они су одговорили да ће исту набавити и послати. Сећам се, ја сам се у близини хангара након тога задржао још око тридесет минута и сећам се да сам видео да се из хангара изводи нова група заробљеника и уводи у тракторску приколицу, јер је у међувремену трактор поново доведен код хангара. Такође, сећам се да је у хангару остало још око десетак заробљеника, за које се прича да су биле старешине зенге и полиције и међу њима сам видео једног човека за кога знам да је пре рата био инспектор и да је његова жена Сандра, девојачко Марушић, ишла са мном у средњу школу. У тренутку док смо улазили у бели комби, који је возио Миле Бакић, видео сам да је ових десетак заробљеника постројено на око двадесетак метара преко пута хангара, а иза њих се налазио јарак. Видео сам Станка Вујановића, Мирољуба Вујовића, Перу Цигана, Ђавола и Штуку и још неке људе чија имена не знам, а који су стално били са поменутом петорицом, да пуцају у постројене заробљенике, мислим да их је укупно било десетак лица која су пуцала у заробљенике. Нисам видео шта се даље дешавало, јер смо Миле Бакић, Ђука Балабан, ја и још нека лица чијих имена не могу да се сетим, а неке нисам ни познавао, ушли у већ поменути бели комби и упутили се у правцу Вуковара. У Вуковар смо стигли након петнаестак минута. Мислим да је то било око девет сати увече. Тада сам отишао у кућу свог кума Поштић Пере, где сам тада боравио. Што се тиче овог догађаја, немам више ништа да изјавим. Довршено и у потпису записничар, осумњичени, једно овлашћено службено лице, бранилац, адвокат Милан Вељковић и тако даље.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Судија, да ли Ви дозвољавате да коментаришем нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наравно, наравно.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: (бранилац Перића) Наравно, ја сам чекао да Ви завршите ово везано за читање и образлагање које сте изнели, међутим, сматрам да суд заиста је овде направио катастрофалну грешку, историјски ће се видети шта је све урађено, имајући у виду, пре свега, прво, правну димензију, а то је, не знам у Вашем образлагању, Ви нисте се очигледно осврнули на оне примедбе које сам ја и усмено и писмено поднео овом суду. Пре свега, да би неко дао исказ пред, у својству

осумњиченог пред органима унутрашњих послова, мора бити питан да ли он то жели да да или не, јер Ви сте заборавили да је Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању ратних злочина донет 01. јула 2003. године, а ступио на снагу 09. јула 2003. године, да пре тога, значи у погледу овог дела се примењују опште одредбе Законика о кривичном поступку, а те опште одредбе кажу, да лице мора изричито, значи постоји презумкција да то лице неће да да, ни један осумњичени неће да да исказ, ако то не жели, значи, презумкција постоји да он неће да исказ, ако хоће, он то мора изричито да каже и то мора бити изричито наведено у самом том записнику и то је један, кажем, то је нешто што пише у Законику о кривичном поступку, нешто што је сасвим, нешто што је, што представља, што би рекли, «алфа» тог Закона, односно начин на који се такав један записник сачињава и то се тачно зна. Ми овде сада на основу тога да ли је неко познавао или није познавао, извлачимо закључак да би то можда било овако или онако, мислим, заиста. Ја сам ту изнео, наравно и низ других предлога. Ту имамо потписано једно лице. Међутим, суд је пропустио да утврди, прво, ту је било пет лица која су сачињавала записник, који су држали своје белешке, из којих су, ми видимо тачно из тог записника да је то све класично уклапање из различитих изјава које су различита лица давала у том поступку. Ево пример само да Вам дам: Перић Јовица се налазио у Београду од почетка септембра месеца те године, не учествује ни у једној акцији, значи нема га у ратним дејствима. Враћа се дан пре тога и он у свом записнику говори, говори име Штука или Шљука, лице које никада у животу, нити је видео, нити чуо, нити га познаје, а ми знамо да тај термин Штука или Шљука је први пут употребио Александар Васиљевић пред Хашким трибуналом, значи тачно се уклапају одређене ствари и само је било потребно да се нађе лице коме ће се мозаик уклопити и предочити да то потпише. Лице које је имало сломљен прст, коме лекар каже да ће му то зарастати природним путем, у том моменту, записник који сачињава пет лица, уносећи шта су хтели и шта нису хтели, нити зна ко је испитивач, нити ко је састављао записник, једно лице се потписује, а сама та три лица, тројица од те петорице су мени лично рекли, мени су лично рекли да су га они испитивали, ми смо то урадили овако или онако, знате, јесте мало смо пред крај оно унели да је пуцао, они кажу, мало смо унели да је пуцао, мени кажу то Васовић и она остала, када сам ја ишао да тражим Перић Јовицу. Они уносе, значи, ми смо мало то унели да то буде тако и ми сада тај записник, то је круцијална ствар, без тога практично оптужница не би имала упориште да буде подигнута. О том записнику је требало јако добро размишљати, јако добро, ја мислим да сте Ви то олако прихватили, Врховни суд каже није битно шта је ово, није битно шта је оно. Судија, ја од овог већа сам очекивао да буде изнад Врховног суда, Врховни суд овакав предмет још до сада није имао, изнад некаквих ставова и закључака Врховног суда. Ви овде треба да на основу онога што смо ми предочавали, да такву одлуку донесете, јер ово није обичан предмет. Ми треба у оваквом предмету да одлучујемо, да одлучујемо на овакав један, за мене, бизаран начин. Морам још нешто да додам: значи, говоримо сада, навео сам Вам пример Штука или Шљука, човек никада не зна, човек није учествовао у ратним дејствима, човек не зна пола од тих људи, човек никада нема униформу није задужио, нема оружје и Ви сада то лице доводите да би било тамо. Боже сачувај. Само још нешто да додам. Да, то лице се доводи пред истражног судију Окружног суда у Београду и бива задржано, значи, он је један и по сат провео у притворској јединици Окружног суда у Београду и истражни судија тражи од лица која су га довела, дајте, нешто да видимо основе сумње, дајте нешто што човеку

треба да предочимо, јер ја морам да га испитам као осумњиченогч. Они кажу, немамо ништа. Није то сада више питање, да ли је унето или није унето, да ли је формулар или није формулар, ово је нешто што је важно, судија каже, људи, бре, не можемо саслушавати лице, ако немамо шта да му предочимо. На које околности да га саслушавамо? Шта треба да му предочимо као такво? И то треба, и преко тога треба да пређемо? Ако истражни судија није имао основа, да ли то значи да МУП стоји изнад истражног судије? Ви овде дајте примат МУП-у испред истражног судије, ponses. Бранилац, јасно и гласно се каже, бранилац мора бити, значи лицу се мора рећи, Ви, тада је била «Сабља» тамо како је било, односно, да тада је била «Сабља» и кажем и ако је била «Сабља», значи мора се провести некакав, ми смо видели да је «Сабља» била противуставна, значи о томе нисте водили рачуна, али, и тај записник значи мора бити сачињен по некаквим законским, законској процедури, а то значи, у записнику се мора рећи: господине Перићу, не можемо Вам обезбедити изабраног браниоца, али Вам можемо поставити браниоца по службеној дужности. То лице се зове тако и тако, изволите господине Перићу, унесе се у записник, господин Перић је упознат о праву на браниоца, па му се поставља по службеној дужности бранилац тај и тај, тај и тај. То што је потписало неко лице, ми то не знамо да ли је то лице уопште било ту, тај и тај. Па, Перић Јовица каже, хоћу или нећу, имам примедби на тог браниоца, немам примедби, прихватам, не прихватам, али мора да се зна, то мора у записник да се унесе, људи, на основу чега ми судимо. Па да ли треба да се вратимо на оно време 1945. године? А прошло шездесет година после тога. Тада смо доносили смртне пресуде на пола папира. Чему служи тај бранилац, ако он не зна да постоји, чему? Шта то значи да је бранилац потписао на крају? Чему тај бранилац служи? То је одбрана, за такво једно озбиљно дело. Да ли пише да му је омогућен поверљив разговор, колико је тај разговор трајао, где су тај разговор обавили, нема га, а ми смо видели овде, када је доведен у Нови Сад, да Вам кажем нешто, на Перић Јовицу нико није могао утицати до истражног судије у Новом Саду, јер он је доведен одмах, пошто је била одлука у четвртак одлука Уставног суда, у петак ујутру одмах саслушан у Новом Саду, значи, апсолутно не може нико ван полиције да изврши утицај, да би Перић Јовица, нормално у Новом Саду рекао то што је рекао. Сасвим оно што је нормално и ми сада говоримо о некаквом записнику и читамо некакав записник који је мозаик некаквих различитих исказа које су прикупили у оној «Сабљи», људи, да не кажем какви. Према томе, ја, наравно, Ви сте га прочитали, донели решење, ја наравно не могу утицати на Вашу одлуку. Наравно, дозволили сте да могу да прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно, ово схватамо као примедбе.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Јесте, и заиста Ви видите, али, заиста, види се из, види се да се ради о класичном мозаику, састављеном од различитих записника, јер то је јасно, јер је немогуће, немогуће је, ја морам да поновим, немогуће је да он зна неко лице Штуку, Шљуку и стално га помиње, то стално неко убацује, када никада није човека видео, јер није ратовао, није био ту. Сада он баш одједном знаку Штуку, баш тај термин Штука или Шљук који је употребио Васиљевић у Хагу и баш тај термин Штука, што није рекао, баш то се употребљава. Тај термин нико други није употребио, до Васиљевића у Хагу и тачно се види да је то пројектовано у том записнику. А када кренемо одатле, видимо и пројектовање даље, многа лица која Перић уопште не зна. Према томе, заиста, заиста сматрам да је наведени записник споран и по начину на који је сачињен, и по садржини коју он има. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да, тако и схватамо колега ово као понављање већ изнетих аргумената, за нечитање овог записника, односно његово издвајање из списка, а ово схватамо као примедбе на овај доказ и начин његовог извођења, али само две, само два објашњења, два става: прво, Закон о организацији државних органа везано за ратне злочине из јула 2003. године, омогућује нешто више него о чему се овде ради. Он омогућава да се у поступку користе и обавештења до којих дође Државни тужилац, односно органи унутрашњих послова, обавештења прикупљена од грађана. Значи, нешто што у редовној процедури није дозвољено и није прихватљиво. Ово је редован записник који предвиђа, који предвиђа Законик о кривичном поступку који је у то време био на снази, значи, па и у време «Сабље», коју може окарактерисати како год хоћемо, али је овај записник сачињен у складу са Закоником о кривичном поступку. Друга ствар, ја не сумњам у то, колега, браниоче, да Ви за ово време, ако ништа друго, нисте проверили да ли уопште постоји Милан Вељковић као адвокат који је уписан у Адвокатску комору града Београда и тако даље. Полазећи од тога да и колеге браниоци адвокати врло брже, без обзира какве су прилике у питању, али једна огромна већина њих јако држи до свог професионалног интегритета, ја из тих разлога, иако је било примера да су то радиле судије у првостепеним судницама, кажем, из тих разлога, није ми пало на памет да позивам овде и да саслушавам као сведока Вешег колегу, адвоката на околности, да ли је био тамо присутан и да ли су оптуженом Перић Јовици била омогућена и пружена сва она права која и он као бранилац у таквој ситуацији треба да гарантује, а он нам то гарантује својим потписом. Кажем, полазећи и од тих ствари, ја, није ми пало на памет да га овде позивамо као сведока, а не сумњам у то да сте Ви проверили да он није уписан у Адвокатску комору или да знате му што друго, што би га у значајној мери дискредитовало да га управо Ви не бисте у том смислу предлагали и да га ми не бисмо овде саслушавали. Дакле, кажем, и ово су неки разлози којима смо се руководили када смо читали овај записник и, наравно, оно, господине Перићу што, ево, Ви сте у знатној мери у својој одбрани поновили пуно тога из овог записника, Ви сте то поновили у својој одбрани. Једини је проблем тамо, оно, јесте тамо били, али сте били, шта сте тамо радили? Но, добро, ово схватамо, немојте да улазимо у расправу колега Јеврићу, ово схватите само, разумели смо Ваше примедбе.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Ако дозволите, само још једно, везано за браниоца. Тај бранилац се, наравно, не налази на списку бранилаца по службеној дужности Адвокатске коморе Београда. Ја то, наравно, сам проверио и то није спорно. Добро, да ли значи – не значи, ја не бих колега да Ви коментаришете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, јавите се за реч.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Према томе, он се не налази на том списку, то је једно, друго, саслушавати адвоката на ту околност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: То, заиста нити бих ја предлагао, саслушати ту тројицу полицајаца који су то чинили, или адвоката који је то, ако је потписао, како је потписао, па то би била заиста, никада у животу то не бих предложио. То је једно, зашто? Зато што мене интересује као и овај суд, записник, а у записнику тога нема. Онога што нема у записнику, значи, да га нема. То значи, ако у записнику не стоји да је Перић Јовица пристао да да исказ у присуству адвоката по службеној дужности, а то је изричито мора да да, јер је презумкција да неће да да, онда ми немамо о чему да разговарамо, јер је презумкција да он неће да да. Он мора изричито да каже да ли

хоће да да у смислу одредби 226. став 9 ЗКП-а, значи, само када он на то пристане. Да ли ја треба сада да саслушавам овога да ли је пристао или није пристао, то мора да стоји, а то не стоји. Ако то не стоји, о чему ми онда причамо. Значи, ја нећу да саслушавам то зашто то не стоји, ма, неће адвокат да ми објашњава зашто то не стоји, то је морало да уради овлашћено службено лице и то службено лице мора то да наведе, а ако то не наведе, то је његов проблем. Овде неки људи у овој држави примању паре од државе да би спроводили закон. Не можемо ми то тек тако само, није битно да ли је написао или није написао. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господин Вујовић је желео нешто да коментарише. Шта сада чекамо, немамо кључ, шта је проблем? Да, ко год жели, није проблем, ко год жели, па у току ове седмице, код Славице, шта смо рекли треба Вам то, ко је још тражио, колега Штрбац ону пресуду Вулетих Ивица? Евидентирајте, Славице.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нормално, ја ћу ово кроз завршну реч рећи, образложити, али због погрешних смерница које су дате кроз овај записник, ја морам образложити, казати, значи, на неке нелогичности, на основу којег записника је уствари добио сведок сарадник, односно првоокривљени статус сведока сарадника, значи, на основу тог записника. Као прво одмах да напоменем, да се он ту спомиње, значи као Штука или Шљука, да надовежем поред Аце Васиљевића који каже да му је то рекао Дуловић који искључиво говори Штука и зна за Штуку, никаквог Шљуку, а новински чланци, значи, све остало говоре Аце Васиљевића изјаву. То имате, позовите на компјутеру то је лако, значи знате и само шта можете са компјутером направити, значи, рачунаром. Мислим да није спорно да се види из тог записника да је компјутерски рађен, видите, по облику слова, значи растегнуто је све, значи, то није спорно, знате да се све може исећи, копирати, овако или онако, значи све знате шта је могуће са компјутером. Помоћу новинских чланака како су мене испитивали, значи из хрватских новинских чланака, наших и тако даље, они су склапали ту причу, јер су мене питали за Војновић Мирка, Ђапала, јер знам овога и онога, све из новинских чланака, па сам ја рекао, то напомињем што сам већ рекао у допуни своје изјаве, већ сам ја ту. Па, каже, нема, али наћи ћемо, наћи ћемо, идемо даље само. Значи, и то сам рекао да је компјутерски, то се види, не треба образлагати посебно. Даље, значи циљ је био да се добије сведок сарадник, то су значи добили циљ, добили су сведока сарадника број један. Рекли сте да, Перић је ту споменуо, значи, чињеница је да је споменуо Грејзу и тако даље и тако даље. Он је рекао у својој изјави пред овим судом, значи и код истражног судије и овде да су њега у полицији питали за разна имена, да ли зна овога, да ли зна онога. Он је рекао да неке зна, да неке не зна и то Ви нисте тако пренели, зато морам да упутим, значи, питали су га и за Грејзу на основу оних спискова података, они су читали највероватније све са оних спискова који се потражују, знам тога, знам тога, јеси видео тога, онда је можда човек, он је рекао да је видео Грејзу. Никакав проблем није, одлично, они су га убацили одмах тамо и по мени, значи, убацивали су само имена на разна места, с тим да чак Војновић Мирка је рекао да он не зна, а имате исто код Војновић Мирка изјаву да он не зна исто Перића. Сада не знам да ли је Ико рекао јуче да ли њега зна и да ли Перић њега зна, значи, нити је чуо за Ику, нити је чуо за Штуку или Шљуку, нити је чуо за Војновића. Војновић је потврдио у својој изјави да не зна никаквог Перића. Ико јуче мислим да је рекао да не зна никаквог Перића. Штука или Шљука, као они кажу, не зна никаквог Перића, они сви стоје у записнику. Треће, апсурд

тотални, тотални апсурд, где ставља Војновић Мирка у стрељачки вод, са пет-шест људи који су дошли са њим у комбију. Свеукупно, збраја седам-осам људи који су стрељали, седам-осам, значи, тачан број са Војновић Мирком, Бакића каже да је остао тамо пред комбијем. Значи, тачан број наводи и да је путем прва група, значи прва тура иде, прва тура иде, заглављује се комбијем и он прати и чује док иде за комбијем тако, чује у моменту пуцњава. Док је дошао на рупу, погледао је доле, видео је већ доле да леже, претпоставио да је то та група прва, значи, прва тура, од прве туре, прва група из трактора што је изашла, да су они пострелјани. Дошао је тамо и види другу групу како стрељају непозната лица. Он учествује у трећој групи, зато што је морао, присилили су га, и то образлаже. Војновић, не знам сада који је од њега, њих пет-шест, значи, њих седам свеукупно. Након те треће групе они одлазе и овај каже: нестала је муниција, понестаје муниције. Какве муниције је понестало након четрнаест до шеснаест људи убијених, након четрнаест, он каже, две групе, јер у трећој групи, значи, он учествује и ови што су са њим из комбија и они одлазе. Значи, та муниција је са њима, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ово господине Вујовићу, ово ми је мало више за завршну реч.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Све Вас ја схватам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као неке примедбе, али то је сада већ неко повезивање са неким другим стварима, па ми је то више за завршну реч.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Све се слажем, за завршну реч, ако је све за завршну реч, остављамо. Све ће погрешно смернице ићи и то су смернице што сам ја рекао, Алимпића и господина Јавног тужиоца, какве су смернице погрешне дате, као што је овај записник. То су погрешне смернице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, процениће суд да ли су и колико погрешне.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али, касно, касно, када нас поцепате као зекане, што се каже. Ја се извињавам што се тако изражавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако да се изражавате, господине Вујовићу. Хвала лепо. Чули смо Вас. Вратите се на Ваше место.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, само да довршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте, немојте, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не дозвољавате ми да завршим, на нелогичности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажем, то о чему Ви причате, то је за завршну реч.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вас моли да ме само, мислим да не гледате на минуте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, стално смо у истој ситуацији са господином Вујовићем, он стално нешто моли.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извините, молим Вас, ја сам се сада окренуо горе према публици, овако ми је мајка неког ко је тако погинуо, овако је махала главом, значи она већ мисли, мој Мирољубе шта си направио. Међеши Зорана сам ту видео на списку, он није, не знам које је он годиште, он је 1964. годиште, он је мој пријатељ исто. Па, и њега сам значи ја послао на стрељање и Павловић Златка и ове све сам ја послао на стрељање. Па, то је, Међеши Зоран је оженио Валери Весну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, господине Вујовићу, господине Вујовићу, господине Вујовићу, вратите се за ову говорницу, господине Вујовићу, ја могу да разумем, ја могу да Вас, господине Вујовићу, сада мене слушајте, ја могу да Вас разумем, ово јако дуго траје, ја могу да разумем човека који је оптужен за тако тешка кривична дела, да се и на тај начин понаша, али се морате суздржати, у овој

судници се морате суздржати, господине Вујовићу од таквог понашања. Немојте да Вас погрешно схватимо. Ово схватите као опомену, око схватите као опомену, вратите се назад и смирите се. Ја сам желео да питам господина Перића, да ли он нешто жели да коментарише везано за то?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Судија, заиста пропустио само још ову ствар. Овде је јуче јасно и гласно и Перић је то рекао, а и Хусник Ивица, односно Атанасијевић Иван у својој изјави објаснио, никада у животу Хусник Ивица није видео Перић Јовицу, нити га зна, нити овај. Да ли Ви можете да претпоставите да неко по мрклом мраку тамо доведе, као Перић дошао и баш каже видео сам Ика. Да ли то иједан може ум да схвати да тако нешто може да постоји? То не може. Видео сам Ика по мрклом мраку, нема нигде ништа и баш њега кога никада у животу није видео. Јасно и гласно је све пројектовано са стране. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите господине Перићу? Ваше је право, наравно, да коментаришете, уколико желите, везано за овај доказ који смо сада извели и тако даље?

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Ја сам своју одбрану изнео овде пред Вама, то је истина, ја сам причао то исто пред истражним судијом а могу да напоменем та нека имена што се ту спомињу у том записнику. Ика сам упознао у Централном затвору, седели смо у истој просторији. Када су прозвали Атанасијевића, ту су били командири, нормално, погледам у човека, никада га нисам видео. Прозивају Перић, он гледа у мене, не позна ме. Штука или Шљука, у животу га нисам видео, он је то сам рекао да ме не позна. Немам никакве везе са тим. Напоменули су да нису никако могли да знају за Грејзу. Ја нисам знао за Грејзу, ја нисам знао, ја сам знао само да је инспектор један, питали су да ли си препознао некога, да ли је било ту полицајаца, пошто је била нека прича, ту су неки главни остали. Препознао сам једног полицајца, знам да му је супруга Сандра Марушић, за Грејзу ја нисам знао, све су то они имали лепу причу смишљену, ја сам овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни констатовано Грејза.

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Па, Ви сте, Ви сте малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Грејза, зато што смо у међувремену чули, сазнали, саслушали смо њу, сведока, па сада знамо да је Грејза.

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Да, али ја, на тај начин је дођено до тога, значи, све овде што сам рекао Вама, оно што сам рекао и пред истражним судијом у два наврата, а код тих потписивања, потписања изјаве код истражног судије Алимпића, можете то погледати, где и тамо пише да ја, оптужени, већ сам био осумњичени, не тражи читање, не тражи читање тога исказа, па је накнадно унесено да сам тражио, када сам поучен од истражног судије Татића да имам право да прочитам, ја сам сваки пут читао. До тада ми нико није предочавао да имам икаква права да ишта могу да читам и да ишта могу да видим од тога што ту пише. Никакве везе са тим немам, не осећам се кривим, ништа нисам урадио, овде сам на правди Бога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, хвала лепо, можете се вратити. Да ли још неко нешто жели?

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Ако дозволите, председниче, устао сам јер се спомиње овде у записнику мој браћеник Војновић Милан. То је једино место у току доказног поступка где се он спомиње. Били су ту и заштићени сведоци, јуче је био и оптужени Атанасијевић, није га спомињао и ја, наравно, нећу да понављам ово што је колега Јеврић рекао, подржавам га у свему, али ћу ради илустрације само да, ако дозволите, у пар реченица дам, појасним како то понекада у неким МУП-овима

изгледа разговор са службеним лицима. Пре две године, значи ово одговорно тврдим, пре две године ухапшен је један у ОУП Звездара, тражио је да га брани канцеларија Вујин и ја сам отишао горе, рекао је да нема средства, али жели по службеној дужности да одреди канцеларију. Дат му је поверљив разговор, када сам обавио разговор са њим, рекао сам му да се брани ћутањем и рекао је да ће се бранити ћутањем. Дошло је до свађе између мене и инспектора, рекао је да наопако поучавам клијента и малтене ми је запретио ако буде узео мене да ће добити велику затворску казну и ја сам отишао и тако се то завршило. Ето тако понекада изгледа разговор између службених лица и оптужених и бранилаца. Ја Вам тврдим да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко нешто жели? Или да наставимо? Изволите, господине Војновићу? Вас имамо ретку прилику да чујемо.

ОПТ. МИЛАН ВОЈНОВИЋ: Дobar дан, господине судија, добар дан, судско веће и остали, ја бих желео да пошто Јовица Перић спомиње мене у том исказу, ја бих желео да се Јовица Перић и ја суочимо овде пред Вама, да он каже пред Вама, где је он мене видео, шта сам ја радио, шта он мисли да сам ја то радио, каже да мисли да сам ја пуцао. Нека то саопшти овде пред нама свима, да бих ја био чисте савести, јер ја знам, где сам био, куда сам прошао и како сам прошао и колико сам се минута задржао отприлике, рецимо, на самој Овчари, према томе, ја сматрам да он мене није могао видети тамо никако, једно, а друго, Јовица Перић са мном никада није разговарао у животу. Ја само знам његовог оца који је био возач аутобуса, знам му мајку, радила је са мном, знам да је њихов син, али никада нисмо имали ништа заједничко у животу. Човека, фактички га ето знам из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Господин Војновићу, претпостављам да Ви нисте схватили суштину ове приче. Не можемо Вас суочити, зато што оптужени Перић не тврди да Вас је видео, значи он негира да је уопште био тамо и да је видео било кога. Ово је један записник који је сачињен у полицији, пред УБПОК-ом, 18.04.2003. године, он је, господин Перић негира да је и то рекао полицији, ако сте га слушали 09. марта прошле године, он то негира, значи, не можемо Вас суочавати.

ОПТ. МИЛАН ВОЈНОВИЋ: Господине судија, мене та његова изјава је довела у затвор и држи ме две године ће бити пуне у суботу да сам ја у притвору због те његове изјаве. Ја бих желео сада да се расчисти са том његовом изјавом, нека се изјасни тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео овај поступак, господине Војновићу, води се због тога да се расчисти све, каква је Ваша улога и каква је улога свих осталих људи који су оптужени. Према томе, када окончамо овај поступак, онда ћемо расчистити све или бар се надам да ћемо све расчистити. Хвала лепо. Дакле, не можемо Вас суочавати, јер немамо на шта, на које околности. Добро. Желели сте још нешто, господине Перићу? Ако је нешто у овом правцу, не морате, нема потребе да излазите.

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Ја се извињавам ја нисам јако често био овде, па ми дозволите само један минут. Нећу у вези овога ништа, него у изјави господина Војновић Милана код истражног судије, тамо пише да се можда сећа да сам ја бежао у подрум и то, па хоћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се можда сећа?

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Тамо је он изјавио код истражног судије да не зна ко сам ја, него да се сећа момка који је бежао у подрум од гранате. Можда је он мене видео. Ја човека у животу нисам видео. Ја знам неке Војновиће, познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак сте се јавили везано за оно што сам рекао да нема потребе.

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Извинио сам се зато што нисам често долазио овде. Значи, он је мене можда негде видео, а када су падале гранате, верујте ми, ја сам бежао, малтене испод сваког балкона. Ја сам и побегао зато са ратишта. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули смо колегу Вукотића који нас напусти на кратко, је ли тако, а у међувремену је дошао, придружио нам се колега Дозет. Колега Вукотић је предложио да суштински не читамо сада наредбу, наредбе ове које имамо, уколико, имамо их све, није то пуно, али уколико се определимо да их заиста прочитамо, ја бих морао да искључим јавност у том случају, него, ево само да чујем ваше мишљење. Хоћемо ли да читамо те наредбе? Једну по једну? Мислим да нема потребе. Тужилац, пуномоћници? Имамо сви то, имамо у спису је то, имамо копије тих наредби, у реду. Прикључено је судском спису. Сматрамо да смо на овај начин се сви квалитетно упознали са њиховим садржајем. Неке смо од њих, неке смо од њих и предочавали људима које смо саслушавали у ходу. На овај начин ми бисмо завршили овај део нашег рада. Не можемо даље наставити из разлога што морамо сачекати налаз и мишљење вештака неуропсихијатријске струке на оне околности урачунљивости оптуженог Атанасијевића у време извршења кривичног дела. Имам обећања од стране вештака да ће то бити урађено почев од данас до следећег уторка, тако да бисмо са радом наставили у среду, четвртак и петак следеће седмице, у среду, четвртак и петак следеће седмице, а резервишите као термине, резервишите термине у вашим роковницима, поштоване колеге и за 05., 06., 07., 08. и 09. децембар, да, за ту седмицу. Не, не, ја сам погрешно, значи ту седмицу, 05.-09., 05., 06., 07., 08. и 09. а ово је среда 23., 24. и 25.11. Пре него само формално ово одложимо, господин Вујовић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам због претходног понашања, да не помислите да сам ја заплакао због робије, не бојим се ја себи пуцати у главу, разумете, него због пријатеља који товаре, зато су ми сузе потекле, а хтео сам се повући, не волим да неко гледа када заплачем. Ја се извињавам због свог понашања, а ако мислите да су сузе кренуле због робије, хиљаду година, да пуцам сада себи у главу, ја се не бојим ничега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али, само да Вам кажем, да су сузе због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо дозволити да се на тај начин понашате у овој судници, до сада се нисте тако понашали и на одређени начин је за мене то било, та реакција је била и за мене, на одређени начин изненађење, али Вам у сваком случају, нећемо дозволити такво понашање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам се зато и извинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо могућности и начина да Вас у томе спречимо, у Вашем је интересу да не користимо те могућности.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, па зато сам дошао да се извинем, али да не помислите да сам се ја случајно уплашио неке робије или нечега, Боже сачувај.

Потом суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже за 23., 24. и 25.11.2005. године, те 05., 06., 07., 08. и 09. децембар 2005. године, свакога дана са почетком у 9 сати и 30 минута, изузев дана 24.11., када ће главни претрес започети у 10 сати и 30 минута.

На претрес за 23.11.2005. године позвати вештаке из КПД болнице у Београду, а у складу са решењем овог суда о одређивању тог вештачења, те вештака судске медицине професора доктора Милоша Тасића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, колега Штрбац, везано за онај Ваш предлог, мислим да је још бранилаца у том смислу предложило, о томе смо размишљали, пробаћемо са професором Тасићем да добијемо, Ви сте предложили комбиновано судско-медицинско-балистичко вештачење, бојим се да онолико колико сам ја то проучио, бојим се да тако што не би могло, али ипак да чујемо професора Тасића прво, да нам он децидирано одговори на она два битна питања. Хвала лепо. Само моменат још, колега Ђурђевић?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Саму једну молбу имам, техничке природе, односи се на мене лично. Можда ће још неко имати за тим потребе. С обзиром да смо већина нас вероватно у тим терминима које сте нам сада дали, ангажовани на неким другим пословима и предметима које ћемо због значаја овог предмета морати да одлажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желели бисте написмено да имате позив?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Могу ли добити написмено позив као правдање за изостанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славице, хоћете данас у току дана да одмах после овога?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Било када или да се пошању поштом или да преузмемо данас, било на који начин, како је суду, ако може поштом, јер ће бити проблема са одлагањем целе недеље, претпостављам да идемо у завршне речи и да морамо бити овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, добићете поштом.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Хвала Вам.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА